

část desátá **Leden**

Den po Novém roce ještě strávili všichni na kopcích kolem Rantířovic, ale v pět hodin večer už byli zase zpátky a začali rychle balit. Přesně v šest hodin přistál před farou modrý autobus a v devět večer už si je vyzvedávali rodiče doma na plácku před jejich vlastní „domácí“ farou.

Když doma večer před usnutím Vojta hodnotil, jaký ten silvestrovský výlet vlastně byl, dospěl k názoru, že mu jeho malý misionářský pokus začíná vycházet. Petr v posledních dvou dnech změnil lyžařskou partu a začal pomáhat Martině s výcvikem začátečníků. To hlavně jeho zásluhou se Vojta už naučil dělat malé obloučky, i když ten jejich svah nebyl ještě vůbec prudký.

Když se někdo obrací na víru, to se přece může ukázat tak, že začne dělat dobré skutky, ne? A učit lyžovat začátečníky, to je určitě dobrý skutek. Z Petra by tak mohl být docela ucházející křesťan. Choval se jako dobrý kamarád vždycky. Ale teď – teď můžeme říct, že začal dělat dobré skutky. Takhle přemýšlel Vojta. A ten večer tudíž usínal velmi, velmi spokojený.

Vojtova domněnka, že Petr se asi začíná obracet na víru, se potvrdila hned v dalším týdnu. Petr se objevil na hodině náboženství. Schválně Vojtovi nic neřekl. Počkal u

hlavního vchodu a přišel až s paní učitelkou Martinou. To tedy bylo překvapení. Vojta div nevyskočil radostí ze židle, když ho viděl. Od téhle chvíle už nebude ve třídě jediný, kdo chodí na náboženství. A tím druhým bude Petr, jeho nejlepší kámoš. I ve čtvrtek budou chodit odpoledne ze školy domů spolu. Vojta si celou hodinu připadal velkolepě.

Jenže po hodině ho Petr překvapil. Přišel k Martině a řekl: „Já počkám dole u východu, jo?“ A Martina vypadala, jako že ji to vůbec nepřekvapilo a povídá: „Dobře, musím jít ještě do sborovny podepsat třídní knihu, tak vydrž, prosím Tě.“

Vojtovi nepřipadalo taktické se na to Petra hned na chodbě ptát. Když se s nimi Martina u východu ze školy loučila, podal jí tedy ruku a spiklenecky na ni mrkl. Proč spiklenecky? Nu, prosím vás, jaký jiný důvod mohla mít Martina pro to, aby šla ze školy domů s Petrem, než že ho taky bude obracet na víru, ne? Vojta si to tak alespoň myslel. Protože Martina na něho také spiklenecky mrkla.

Jinak o lednu všichni víme, že je to ten nejprotivnější měsíc v roce. Vánoce jsou už za námi a vysvědčení je před námi. Takže ve škole se pořád jen zkouší a píšou se

písemky. Někdy i dvě za jedno dopoledne. A ještě navíc jsou to samé čtvrtletky a všichni učitelé pořád ZDŮRAZ-
ŇUJÍ, ŽE TO JE NEJDŮLEŽITĚJŠÍ ZNÁMKA. A trvá to nekonečně dlouho. Leden patří přesně k těm obdobím v kruhovém ročním běhu času, ve kterých se čas neuvěřitelně vleče.

Ale nakonec přišel přeci jen den, kdy zasedala pedagogická rada. Bezvadný den. Protože ten den už musí všichni učitelé nahlásit konečné známky na vysvědčení. I z hudebky, češtiny a angličtiny. A asi tak za týden dostanou všichni žáci vysvědčení a už jen odpočítávají dny do jarních prázdnin. Prostě den, kdy maminka při večeři nahlásí celé rodině, že zítra přijde až po čtvrté hodině, protože mají zase pedagogickou radu, je šťastný den.

Letos dopadl Vojta nad míru dobře. Jediná dvojka, která mu kazí vysvědčení, je z hudební výchovy. Tedy kazí... Vojtovi se i takovéto vysvědčení docela líbí. Ten, kdo má samé jedničky, je v podezření, že je šprt. Petr je má a už kolikrát to na něho kluci pokřikovali. Ještě, že má v takových situacích Vojtu.

S Vojtou za zády se může klidně otočit a významně pronést: „Říkal tu někdo něco o šprtovi?“ A kluci hned za-
lezou, protože vědí, jak se Petr s Vojtou umí prát. Vojta,

když se do toho dá, přepere klidně přesilu dvou a možná i tří kluků. No, tři na něho nikdy nebyli, ale dva, ty ve třetí třídě přepral několikrát. A ani za to nedostal poznámku.

Vojta se pral **ZÁSADNĚ**, jen když **BRÁNIL PRÁVA** někoho slabšího. Když bráníte slabšího, dostane poznámku ten, kdo si začal. Jednou sice už řekla paní učitelka třídní mamince, když se potkaly na chodbě školy, že Vojtu podezřívá, že brání ta práva slabších nějak nápadně často. Ale za to Vojta opravdu nemůže. Neměli si čtvrtáci dovolovat na třeačky. A pocit z vítězství byl sladký pocit. To si musel Vojta přiznat. Ostatně, to znáte ne?

Pro přemýšlivé hlavy

Znáš také ten „sladký pocit“ vítězství? Je to vůbec správné mít dobrý pocit z toho, že jsi lepší? Proč ano? Proč ne?

Souhlasíš s Vojtou, že se má prát zásadně, když se brání práva slabšího, nebo je to jinak? Zkus svůj názor také vysvětlit.

Je Petr „šprt“? Čím se podle tebe vyznačuje „šprt“? Jsou to jeho dobré známky? Nebo závist ostatních? Nebo něco jiného?

Myslíš, že se Petr opravdu „začal obracet na víru“? Co to vůbec znamená? Je správné někoho „obracet na víru“?

Zkus se zeptat

Jestli je někdo dospělý z tvé rodiny věřící, zeptej se, jak se „obrátil na víru“.

Jestli někdo dospělý z tvé rodiny nechodí do kostela, zeptej se, jestli ho někdo někdy „obracel na víru“.

Zkus pokus

Zkus dnes ve škole udělat něco dobrého pro druhého „jen tak“, protože ho máš rád, a pak udělej totéž ještě jednou, protože chceš udělat „dobrý skutek“. Je mezi tím nějaký rozdíl? Dá se říct, co je snažší? A co je „opravdovější“?

